

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗ ΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Με τις διατάξεις των άρθρων 68, 70 και 71 του ΑΚ εισήχθη στο ελληνικό ιδιωτικό δίκαιο η θεωρία του «*βουλευτικού οργάνου*». Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή, το νομικό πρόσωπο, (ως παρουσιάζον αναλογία προς ό,τι συμβαίνει επί φυσικών προσώπων,, τα οποία διά του εγκεφάλου, ως οργάνου αυτών, σχηματίζουν ιδία βούληση, που – με άλλα όργανά τους – την εξωτερικεύουν) έχει και τούτο ιδία αυτοτελή βούληση. Η βούληση αυτή σχηματίζεται και εκδηλώνεται με τα όργανα αυτού, δηλαδή μέσω ορισμένων προς τούτο προβλεπόμενων φυσικών προσώπων (η «*οργανική θεωρία*», κατά διαφορετική ονομασία). Η βούληση και οι πράξεις των φυσικών αυτών προσώπων, διενεργούμενες υπό την ιδιότητά τους αυτή, (δηλαδή ως οργάνων του νομικού προσώπου και εντός των ορίων της προς τούτο εξουσίας τους ή κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους), αποτελούν κατά το νόμο αυτήν ταύτην την βούληση και τις πράξεις του νομικού προσώπου. Δηλαδή, κατά τη θεωρία αυτή, το νομικό πρόσωπο δεν αντιπροσωπεύεται από τα όργανα αυτού, (τα όργανα δηλαδή αυτά δεν είναι αντιπρόσωποι του νομικού προσώπου, κατά την έννοια του άρθρου 211 ΑΚ¹, παρά) οι κατά νόμο εκπρόσωποι αυτού, διά μέσου των οποίων σχηματίζει δική του βούληση και ενεργεί. Εξ άλλου, το νομικό πρόσωπο δεν αναπτύσσει δραστηριότητα μόνο με τα όργανά του, ήτοι τους νομίμους εκπροσώπους αυτού. Όπως ακριβώς συμβαίνει με τα φυσικά πρόσωπα, τα νομικά πρόσωπα έχουν τη δυνατότητα να ενεργούν και με άλλες οντότητες (φυσικά ή νομικά πρόσωπα), τις οποίες διορίζουν τα όργανά του. Τοιαύτες οντότητες είναι (και) οι αντιπρόσωποι του νομικού προσώπου, οπότε – ως προς τις ενέργειες των τελευταίων – δεν ισχύουν οι γενικές διατάξεις περί νομικών προσώπων (ΑΚ 70 και 71), παρά οι γενικές διατάξεις περί αντιπροσωπεύσεως (ΑΚ 211 επ.)².

Υπό τα δεδομένα αυτά, οι νόμιμοι εκπρόσωποι (τα όργανα) νομικού προσώπου διακρίνονται σαφώς από τους (εκούσιους άμεσους) αντιπροσώπους αυτού : οι πρώτοι, (όντες κατά νόμο ένα και το αυτό με το νομικό πρόσωπο, ο εγκέφαλος αυτού), αποτελούν όργανα του νομικού προσώπου, με τα οποία σχηματίζεται η βούλησή του και διενεργούνται οι πράξεις του· οι δεύτεροι, αντιθέτως, αποτελούν

¹ Κατά την αντίθετη, (αποκαλούμενη «*θεωρία της αντιπροσωπεύσεως*», την οποία δεν υιοθέτησε ο Αστικός Κώδικας), το νομικό πρόσωπο έχει μεν ικανότητα δικαίου, (όπως και το φυσικό πρόσωπο, δηλαδή το νομικό πρόσωπο για το δίκαιο θεωρείται ως οντότης υφισταμένη στον φυσικό κόσμο), όμως στερείται της ικανότητας να έχει ιδία βούληση και συνεπώς στερείται και της ικανότητας να έχει νομική δράση. Στη δράση αυτή το νομικό πρόσωπο προβαίνει αποκλειστικώς με (εκούσιο, άμεσο ή έμμεσο) αντιπρόσωπο (**Σημαντήρας**, ανωτ., περιθ. αριθ. 448 σελ. 275. **Απ. Γεωργιάδης**, ανωτ., § 13 περιθ. αριθ. 7, σελ. 165. **Παπαντωνίου**, Γενικές αρχές, έκδ. 1983, § 31 σελ. 144).

² **Σημαντήρας**, ανωτ., περιθ. αριθ. 448, 449 και 450 σελ. 275-277. **Απ. Γεωργιάδης**, ανωτ., § 13 περιθ. αριθ. 6 έως και 10, σελ. 165-166. **Παπαντωνίου**, ανωτ., § 31 σελ. 144-145.

οντότητες, πλήρως διακρινόμενες από το νομικό πρόσωπο, χρησιμεύουσες μόνο προκειμένου να εκτελέσουν εντολές των οργάνων του συγκεκριμένου νομικού προσώπου, προς κατάρτιση δικαιοπραξιών, τα αποτελέσματα των οποίων θα επέλθουν αμέσως στην περιουσία του νομικού προσώπου, (ως αντιπροσωπευομένου και εντολέως).